

© Magui Pichinini

Turba

creació col·lectiva de Mos Maiorum (Mariona Naudin, Ireneu Tranis i Alba Valldaura) amb Nicolas Chevalier, María García Vera, Guillem Llotje i Claudia Vilà

14/01 – 24/01

Gràcia

Teatre lliure

 Ajuts a la creació
Carlota Soldevila

TEMPORADA 20/21

Sobre l'espectacle → **3**

Sinopsi → **4**

En paraules de la companyia → **5**

Parlant amb Mariona Naudin → **6**

Biografia → **9**

Fitxa artística → **10**

Informació pràctica → **11**

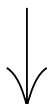
El col·lectiu Mos Maiorum va ser companyia resident la temporada passada, en el marc dels Ajuts a la creació Carlota Soldevila. Al desembre van mostrar a l'escenari de la Sala Fabià Puigserver el seu treball en procés i van obtenir molt bona acollida. Durant l'any han continuat treballant. *Turba*, l'espectacle ja acabat, s'ha estrenat aquest octubre al festival Temporada Alta en la seva programació a distància. Ara arriba al Lliure, en format presencial per primera vegada.

© Magui Pichinini

Sinopsi

Una proposta entre ficció i documental que indaga en allò que ens fa humans i que és clau en la supervivència de l'espècie: la capacitat d'actuar junts. Més enllà de moviments ideològics com el populisme o el feixisme, l'espectacle convida a observar com funciona el gregarisme, quina capacitat transformadora té la massa i quins mecanismes serveixen per controlar-la.

IMATGES AUDIOVISUALS

http://teatrelliure.metropolitan.a.net/carpetas/publicar/popup_login_carpeta.php?uuid=434bdfb98a2521a52bae869a34c4cfba

MÉS INFO / FOTOS

<https://www.teatrelliure.com/ca/programacio/tots-els-espectacles/turba>

En paraules de la companyia

Turba és una peça escènica a cavall entre el documental i la ficció que gira entorn del fenomen revolucionari. La nostra recerca va començar reflexionant sobre la pregunta motriu: *Què pot fer un cos? - Què poden fer molts cossos?* Però després de les circumstàncies excepcionals que vam viure, aquesta pregunta inicial ens va generar noves qüestions: *Què cal perquè succeeixi una revolució? Quins són els referents que ens parlen des del passat? Per què hauríem de revolucionar-nos ara? Quina és la revolució del futur? És possible una revolució sense cossos?*

Aquestes són només algunes de les qüestions motrius d'aquesta obra que tracta un tema d'una naturalesa tan àmplia i inabastable que resulta impossible oferir respostes conclusives. Més és precisament aquest el desig de *Turba*: generar esquerdes, mobilitzar l'interior de l'espectador i propiciar el pensament col·lectiu en aquests temps de distància social i de canvi de paradigma.

Ho farem a través de la ràdio, donant-li així un protagonisme cabdal a l'oralitat i al so en oposició a la imatge, que impera i col·lapsa les nostres vides. Una oralitat que es convertirà en eina imprescindible en la construcció del relat en aquesta època nostra en la qual els cossos estan en crisi. Una oralitat que es farà física a través dels cossos dels actors i d'un món sonor que serà un personatge cabdal i que operarà com a canalitzador de totes aquelles veus de la nostra història comuna que venen a parlar-nos sobre la revolució.

Col·lectiu Mos Maiorum

ENTREVISTA

Parlant amb Mariona Naudin

***Turba* es va començar a gestar al Teatre Lliure la temporada passada. Com ha evolucionat el *work in progress* que vau presentar llavors al que es podrà veure ara?**

El germen de *Turba* o la nostra pregunta inicial era de caràcter antropològic; quina és la gènesi de la turba? Volíem entendre què era allò que feia que un grup d'humans que no es coneixien entre si, s'aliessin de manera més o menys espontània per tal d'aconseguir un objectiu comú. Aquesta pregunta ens va portar a la conclusió que l'origen de la turba ve a ser en grans termes la mateixa que la de l'espècie humana. És a dir, actuar en col·lectiu, cooperar per a avançar. Si entenem que l'*Homo sapiens sapiens* no hagués sobreviscut pas sol si no fora perquè comptava amb la protecció i la cooperació d'altres de la seva mateixa espècie, deduïm que l'essència de l'home és la cooperació. Que sense cooperar amb l'altre no podem sobreviure. Aquesta idea va ser el centre del nostre treball escènic durant el *work in progress* al Lliure. Amb aquestes idea i moltes d'altres que en van derivar vam realitzar dues peces escèniques: *Anatomia de la Turba* i *Turba escènica*. La primera era una espècie d'esquarterament teatralitzat de la pregunta motriu durant la qual desplegàvem una sèrie de qüestions que derivaven de la pregunta motriu. A *Turba escènica*, la segona proposta que vam presentar el desembre del 2019, vam comptar amb un grup de participants amb els quals vam estar treballant durant un mes i vam produir una peça de caràcter més visual i coreogràfic.

Després de la presentació al Lliure i a causa de la pandèmia, les nostres preguntes i punts d'interès van canviar. Estàvem d'acord amb el fet que el que havíem fet fins aleshores no deixava de ser una aproximació bastant epidèrmica i que necessitàvem anar més a

fons. Ens vam preguntar altra vegada sobre què volíem parlar realment, què era allò que ens afectava més de tot el que havíem tractat i com ens modificava tot el que estava passant en aquell precís moment. Vam coincidir en el fet que necessitàvem parlar sobre cos i revolució i, més concretament, en si era possible una revolució sense cossos. Vam reformular el nostre interès i vam començar a treballar entorn d'aquest nou focus. Arran d'aquest desplaçament neix la nostra peça final, *Turba*.

Què té de ficció i què de documental, el muntatge?

El A primer cop d'ull, *Turba* sembla el nostre treball menys documental. Però jo penso que no és així. És cert que en les nostres dues obres anteriors (*Mos Maiourm* i *Gentry*), vam portar a terme un treball d'investigació etnogràfica rigorós i vam entrevistar a desenes de persones generant així desenes d'hores de materials sonors. També és cert que fins ara havíem fet servir la tècnica del *Verbatim* gairebé de manera exclusiva per fer arribar aquestes veus (els testimonis entrevistats prèviament) als espectadors de la manera més directe possible. Amb *Turba*, en canvi, només hem entrevistat a cinc o sis persones i, tot i que fem servir el *Verbatim*, no és ni de lluny la base del treball escènic.

No obstant això, el procés que hem fet per a arribar on som ara ens ha portat a investigar molt sobre els temes que tractem, a llegir, a informar-nos sobre l'actualitat i el més important és que ens ha portat a preguntar-nos de manera íntima quines són les nostres visions polítiques sobre el tema que tractàvem. Per això, penso que *Turba* és un producte essencialment documental que utilitza la ficció per a generar més discurs i més teatralitat.

Ara bé, en aquesta ocasió la nostra voluntat era desprendre'ns del *Verbatim* i poder jugar amb la ficció per a vehicular el documental. Donar-li plasticitat a l'escena, resistir-nos al rigor del documental i alliberar-nos per tal de

posar-hi la nostra visió de manera més lúdica. És per això que *Turba* s'ubica en una estació de ràdio fictícia on passen coses, on ens visiten esperits de la revolució o on hi ha accidents. És això una ficció o és un documental? Un dia vaig llegir una entrevista a Margaret Atwood en què afirmava que absolutament tot el que apareixia a *The Handmaid's Tale* estava basat en fets històrics reals i això em va donar pistes.

Com ha afectat la pandèmia als moviments socials i a les mobilitzacions?

Aquesta és una pregunta molt àmplia que requereix, a més, un coneixement que jo no tinc. Però no cal ser una experta per a adonar-se que la falta de contacte físic implica una desarticulació de la protesta i de la resistència al carrer: de la política fora de les institucions. Aquesta és la conseqüència més evident i immediata, però els efectes d'aquest canvi de paradigma que consisteix en l'eliminació dels cossos en l'espai públic i del contacte físic entre els mateixos (que fins ara ens han venut com a provisional) s'estén més enllà i en profund i és gairebé impossible saber quines seran les conseqüències finals d'aquesta mutilació "temporal".

Així i tot, penso que la desaparició dels cossos no comença amb la pandèmia. Ja fa molt de temps que estem desarticulats i desvinculats d'aquest aspecte de la paraula "política" que es refereix a la implicació o compromís de cada individu en l'esfera pública. Sovint ens acollim a l'esfera pública per a manifestar una queixa o per recordar quins són els nostres drets, però oblidem que també podem ser parts actives de l'esfera pública; que per tal de millorar el nostre context també hem d'activar aquesta faceta que implica compromís i responsabilitat. D'alguna manera hem anat eliminant els nostres cossos de l'espai públic "físic" i hem passat a abocar les nostres opinions *pseudo* polítiques a les xarxes socials. No vull dir amb això que les xarxes socials hagin eliminat el nostre potencial per a mobilitzar-nos, ja que també trobem casos en què les grans mobilitzacions han pogut succeir gràcies a la

finestra que ofereixen, però sí que penso que sovint han actuat i actuen com una espècie de placebo. Tothom és molt agosarat a twitter, n'hi ha molts d'activistes de xarxes. I amb això no em refereixo al Xnet de la Simona Levi sinó a tots aquells que sovint substituïm l'internet pel carrer i utilitzem aquests mitjans com a abocador del descontentament sublimant, així, la nostra necessitat de formar part de l'esfera pública.

Per altra banda, he de dir que les persones que estaven implicades en moviments socials abans de la pandèmia segueixen estant-ho ara. Aquells que anomenem activistes no han deixat de pensar: ho feien abans de la covid, ho han fet (com han pogut) durant el confinament i ho seguiran fent perquè malauradament les nostres institucions no estan a l'altura i tenen d'altres interessos. Es diuen democràcies, però són en realitat *lobbies* polítics lligats a l'empresa privada. Soc del parer que mobilitzar-se no hauria de ser quelcom anecdòtic i puntual; per a canviar les coses cal fer molta feina dia a dia, cal molta constància. Posar el teu cos en una manifestació està molt bé, però no és suficient i menys en el context en el qual ens trobem: lligats a un sistema centrat en la productivitat i inhumà i amb una retallada de drets que ens han estat colant des de fa dècades i que nosaltres hem deixat passar perquè no hem volgut renunciar a cap comoditat. La mobilització hauria de ser diària tenint en compte com està el pati i el que ens ve a sobre que és probablement l'ascens de la dreta més radical a tot Europa. Amb això no vull dir que hauríem d'organitzar manifestacions cada dia sinó que la mobilització també implica revisar conductes personals i diàries, patrons apresos i hàbits que potser hem de canviar si és que realment volem un món millor. O com es menja això d'anar a una manifestació que té com a lema principal "Volem acollir" però després tenir actituds racistes cada dia? O anar a comprar-li roba al Sr. Amancio Ortega que s'ha enriquit explotant a totes aquelles a qui en teoria "Volem acollir" i que fugen dels seus llocs d'origen precisament per la precarietat de les

seves condicions de vida i laborals. Quin sentit té?

Com creieu que serà la propera revolta de la humanitat?

Aquesta és una de les preguntes que no hem sabut resoldre a *Turba*. Existeixen diverses opinions dins del mateix equip artístic i això també ha estat font de riquesa per la peça. Alguns pensen que la propera revolta trencarà amb el sistema i en construirà un de més just: que serà, per dir-ho de manera molt vasta, una revolució de caràcter progressista. D'altres, jo mateixa per exemple, tenim una visió més pessimista. Tenint en compte l'auge de l'ultradreta a tot Europa i el descontent polític i econòmic que estem vivint des de fa uns anys i que s'ha accentuat amb la pandèmia, jo no puc deixar de pensar (horroritzada, cal dir) que la propera revolta a escala massiva s'encendrà des del populisme de la dreta radical. Tant de bo m'equivoqui de ple. Vivim temps de molta precarietat a molts nivells, en general estem molt mal informats i durant anys se'ns ha entrenat per a ser Homo consumers i no reflexionar en profunditat sobre l'essència de les nostres vides. Volem solucions immediates, discursos fàcils, líders carismàtics. I tot això ho ofereix la ultradreta. Tot allò que ja havíem enderrocat o que ens semblava que ja havíem enderrocat, revifa en aquest moment de feblesa perquè en realitat mai s'havia enderrocat del tot. Potser jo prefereixo pensar així per a preparar-me pel combat. Perquè si això passa, aleshores tant sí com no: haurem de posar-hi el cos.

© Roger Rossell

BIOGRAFIA

Mos Maiorum

companyia

Mos Maiorum va néixer l'any 2015 de la mà de Mariona Naudin, Alba Valldaura i Ireneu Tranis amb la intenció de generar un teatre de gest polític que es nodris del documental i de l'antropologia. L'objectiu principal de la companyia és investigar els llocs foscos de la realitat que ens envolta emprant eines del treball documental i alhora generar una escena viva a través d'una teatralitat potent en la qual el públic no deixa de sentir-se interpel·lat.

El seu primer treball, *Mos Maiorum* (2015) girava entorn de la frontera sud d'Espanya i del fenomen de la migració. A *Gentry* (Premi Adrià Gual 2017) van endinsar-se en els processos gentrificadors a Barcelona i a Europa i a *Turba* el focus ha estat el potencial de la massa i la revolució. La seva feina s'ha pogut veure, entre d'altres llocs, a La Casa Encendida (Madrid), Festival des Arts de Bordeaux (França), Antic Teatre (Barcelona), Festival Grec, La Fundición Bilbao i Festival de Noves Tendències de Terrassa.

Fitxa artística

CREACIÓ COL·LECTIVA DE

Mos Maiorum (Mariona Naudin, Ireneu Tranis i Alba Valldaura) amb Nicolas Chevalier, María García Vera, Guillem Llotje i Clàudia Vilà

INTÈRPRETS

Nicolas Chevallier, María García Vera, Guillem Llotje, Mariona Naudin, Ireneu Tranis, Alba Valldaura i Clàudia Vilà

DRAMATÚRGIA

Nicolas Chevallier

MIRADA EXTERNA

María García Vera i Mònica Almirall

COORDINACIÓ ARTÍSTICA

Guillem Llotje i Mariona Naudin

ESPAI ESCÈNIC

Clàudia Vilà Peremiquel

VESTUARI

Joana Martí

IL·LUMINACIÓ

Dani Miracle

ESPAI SONOR

Guillem Llotje

RECERCA

Pau Carratalà

COORDINACIÓ TÈCNICA

Carles Borràs / Adrià Pinar

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Haizea Arrizabalaga i Aixa González

DISTRIBUCIÓ

Mery de Lorenzi

COPRODUCCIÓ

Mos Maiorum, Teatre Lliure i Temporada Alta 2020

AMB EL SUPORT DE

Graner - Centre de creació de dansa i arts vives, Terrassa arts escèniques i OSIC – Generalitat de Catalunya

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

INS Vila de Gràcia i Esbart Ciutat Comtal

AGRAÏMENTS

Gonçal Mayos, Núria Solanas i Lacera, Jordi Vilà i a tots els Turbàtics

Informació pràctica

IDIOMA

Català, castellà, anglès i alemany

DURADA APROXIMADA

1 h 15'

HORARIS

De dimecres a divendres a les 20.00 h

Dissabte a les 17.00 h i a les 20.00 h

Diumenge a les 18.00 h

21/01 a les 16.00 h

ACCESSIBILITAT

22/01 sobretítols adaptats

EDAT RECOMANADA

A partir de 14 anys

LLOC

Gràcia

XARXES

@mosmaiorum_teatre

#TurbaLliure

#MosMaiorum

#EILliureDelFutur

CONTACTE

Rocio Pedrol

M. 669 06 75 66

Mar Solà

M. 675 44 98 86

premsa@teatrelliure.com

Col·laboradors i patrocinis

entitat concertada amb

membre de

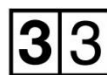
amb la col·laboració de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

